

CALEA VIETII

Învățăture creștinești pentru poporul românesc.

lese în fiecare lună.
Editor:
Mănăstirea Prislopului

Redacția și Administrația:
»Calea Vieții«
Vulcan, (Hunyad m.)

Prețul unui nr.: 30 fil.
Abonament pe an: 3 C.
România 4 lei.

Iubiților Fii,

Sf. Apostol Ioan ajungând la adânci bătrânețe nu mai putea predica, ci zicea numa: »Fiilor, iubiți-vă unul pe altul«. Și într'adevăr dragostea adevărată și curată este temelia creștinătății. Așa ne învață însuși Mântuitorul nostru Isus Hristos, când un fariseu învățător de lege l'a întrebat pe El: »Învățătoriule, care poruncă este mai mare în lege? Iar Isus au zis lui: să iubești pre Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea acesteia: să iubești pre deaproapele tău ca însuți pre tine. Într'aceste porunci, toată legea și prorocii atârnă«. (Mat. XXII. 36-39). Prin aceasta Mântuitorul nostru ne arată, că împlinirea poruncilor lui Dumnezeu nu e o sarcină, ci pentru acela care are în sufletul său dragoste, e o plăcere, sau cu alte cuvinte acela care întru adevăr iubește pe Dumnezeu și pe deaproapele sau fără de aș da seamă împlinește toate poruncile și trăiește în sfințenie.

Ca să vedem mai limpede acest adevăr să luăm pe rând poruncile lui Dumnezeu.

1. »Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, dumnezei străini să nu ai înaintea mea. Chip cioplit să nu-ți faci ca să te închini lui«.

Oare acela, care iubește pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu tot cugetul său, credeți că ar fi în stare să pună înaintea lui Dumnezeu,

dumnezei străini, sau să-și facă chipuri cioplite și să se închine la idoli cum o fac păgânii, sau la aur, averi, plăceri etc. cum o fac mulți din creștinii de azi. Nu. Ci pentru unul ca acesta nici nu ar trebui să fie aceasta poruncă, pentru că toată dragostea sa o jertfește singur numai lui Dumnezeu.

2. »Să nu iai numele lui Dumnezeu în deșert«. Unul care iubește într'adevăr pe bunul Dumnezeu nici când nu va putea călca aceasta poruncă.

3. »Să sfințești ziua Sâmbetei, care în legea nouă este Dumineca«. Cel ce iubește pe Dumnezeu să bucură că poate sfinți o ziună întreagă celuia pe care întru adevăr îl iubește. Așa dragostea către Dumnezeu ne face să împlinim toate poruncile, cari cuprind datorințele noastre față de Dumnezeu.

Tot așa pe unul care din dragoste față de Dumnezeu iubește pe deaproapele său va fi de prisos să-l sfătuim, că să-și cinstească pe tatăl său și pe mama sa, ca să trăiască mult și bine pe pământ, sau să nuucidă, să nu batjocorească, să nu-și scurteze viața sa sau a altuia, să nu fure, să nu strice averea altuia, să nu mărturisească strâmb contra deaproapelui său, să nu strice căsnicia deaproapelui său, sau să nu poftască nici un lucru al deaproapelui său; fiindcă dragostea nu-l va lăsa să facă unele ca acestea.

Drept acea iubiților fii, iubiți pe Domnul Dumnezeu cu toată inima voastră, cu tot sufletul vostru și cu tot cugetul vostru și pentru Dumnezeu pe deaproapele vostru cu dragoste adevărată și curată, ca pe voi înșivă și viața voastră va fi sfântă și resplata voastră mare în ceruri. Dar nu numai pentru resplata vecinică și pentru binefacerile zărnice ce le primim de la Dumnezeu trebuie să îl iubim, ci dragostea naște dragoste și Dumnezeu mai înainte ne-a iubit pe noi și nu numai că ne a dat viață și ne-a pus stăpâni preste toate făpturile sale, ci pe unul născut fiul său l'a dat pentru noi și Domnul nostru Isus Hristos ni s'a făcut nouă Mântuitor pătimind moartea

cruntă pe lemnul crucii, ca să ne scape de robia păcatului. Și dacă iubim noi tot ce e bun și frumos cu cât mai vărtos trebuie să iubim pe Dumnezeu, fiind El este desăvârșirea a tot ce e bun și frumos.

Și acum când prăznuim sărbătoarea cea mare a dragostei dumnezeiești: patimile, moartea și învierea lui Isus, să cuvine ca acestea adevăruri să pătrundă sufletul vostru și să vă propuneți, că de aci încolo față de Dumnezeu pentru desăvârșirea sa cea nemărginită și pentru dragostea sa cea mare față de noi arătată prin facere (creare) rescumpărare și dăruirea binefacerilor zilnice să nutriți adevărată dragoste față de Dumnezeu și pentru Dumnezeu față de deapropo-tele vostru, că așa să puteți trăi până la capătul vieții în sfințenie împlinind toate poruncile.

Darul Domnului nostru Isus Hristos și iubirea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Spiritului Sfânt să fie cu voi cu toți.

Lugoj, în sărbătoarea Bunevestiri anul 1916.

Episcopul Valeriu.

Învierea Domnului.

Învierea Domnului Hristos a fost cea mai mare minune a lui, prin care s'a întărit și s'a pecetluit toată învățătura sa dumnezeiască. De aceasta s'au și temut Evreii, pentru cea, după l'au înmormântat pe Isus, au mers la Pilat zicând: »Doamne, adu-
su-ne-am aminte, că amăgitorul acela a zis, încă fiind în viață: după trei zile mă voi scula. Deci poruncește să se întărească mormântul până a treia zi; nu cumva venind ucenicii lui să-l fure noaptea pe el și să zică poporului, că s'a sculat din morți; și va fi rătăcirea cea de apoi mai rea decât cea dintâiu«.

De a treia zi, de acea se temeau mai tare, acea au așteptat-o cu nerăbdare dușmanii lui Hristos. În acea avea să-se aleagă, dacă de fapt, el e Mesia, Mântuitorul înainte vestit de proroci, ori nu? Eră prorocit, că Hristos are să învieze din morți. Cel dintâi între apostoli, sfântul Petru, când după pogorirea sfântului Duh a ținut cuvântare către mulțime, a spus, că cela ce a scris Psal-tirea, împăratul David, proroc fiind și mai înainte văzând, a grăit în Psalm 15, vers 10 despre învierea lui Hristos »că nu vei lăsa

sufletul meu în iad, nici vei da pe cel cuvios al tău să vadă stricăciune» (a se vedea Faptele Apostolilor cap. 2, vers 31). Hristos de multe ori a spus-o, că va învia. Astfel cetim în evanghelia lui Matei (17, 22—3.): »se va da Fiul omului în mâinile oamenilor și-l vor omori pe el și a treia zi va da arhierieilor și-l vor judeca pe el spre moarte... dar a treia zi va învia«. Tot așa cetim în Evanghelia lui Marcu cap. 9 vers 31, cap. 10, vers 34. Evanghelia lui Luca 18, 33. Cu mult înainte de Hristos a fost un proroc cu numele Iona, despre acesta cetim în cărțile sfinte, că a fost înghițit de un pește mare, care se zice chit și trei zile a stat în rânza peștelui, atunci l-a dat afară. Domnul Hristos a arătat-o, că și aceasta spune despre sine: »Că precum a fost Iona în pân-tecele chitului trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul omului în inima pământului trei zile și trei nopți (Matei 12, 4.).

Deci a fost spus înainte, au știut-o Evreii și au așteptat-o, că Hristos să învieze. A și înviat.

A treia zi după moarte, Duminecă dimineața (într'una din Sâmbete, zice Evanghelia, ceace înseamnă: întâia zi a sâmbetelor, adeca a săptămânei), cutremur mare s'a făcut, inger din cer s'a scoborit, în haină albă ca zăpada, a răsturnat peatra de pe mormânt și Hristos a înviat. Iar fiindcă vederea ingerului a fost ca fulgerul, s'au cutremurat cei-ce păzeau mormântul și s'au făcut ca morți. Au fugit apoi la marii Evreilor și le-au spus, cele ce s'au întâmplat; aceștia, cât ce au auzit s'au adunat la sfat și au hotărît să dea bani mulți ostașilor și să-i învețe să spună, că ucenicii au venit și-au furat noaptea pe Hristos, până ce au dormit ei! „Și de se va auzi aceasta la diregătorul, au zis mai departe către ostași, noi îl vom imblânzi pe el și pe voi fără de grije vă vom face«. Iar ei luând arginții, au făcut, cum i-au învățat; »și s'a vestit cuvântul acesta între Evrei până astăzi«, zice sf. Evanghelie a lui Matei.

Ce proastă apucătură. Cu mărturii mincinoase au căutat Evreii să afle vină lui Isus și atunci, când l-au osândit la moarte; cu mărturii mincinoase au cercat să tăgăduiască și învierea Lui! Dar de data aceasta nu știi, de ce să te miri mai tare: de ticăloșia, ori de prostia lor? Căci ian vedeți, zice sf. Augustin, cu mărturii, care au dormit, vreu Evreii să dovedească? Ce poate ști cineva, când doarme? Dacă ar ști Românul când doarme, cine-i fură oile, ce i-ar fi mai ușor, decât a le afla? Dar chiar cel ce doarme, nu poate fi mărturie. Astfel »a mințit nedreptatea ei-și« (Psalm 26, 17.).

Cu atâta inose Evreii s'au mântuit și ei, pe cari nici cele mai învederate minuni ale lui Hristos, nici cele mai dumnezești învățături (»nici odată nu a grăit om, ca acesta«) nu iau putut mișcă, astfel au tăgăduit și învierea lui Hristos și petrec în necredință până astăzi!

»Și iată cutremur mare s'a făcut; că îngerul Domnului, pogorîndu-se din cer și venind, a răsturnat peatra de pe mormânt...«

»Și eră vederea lui ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada...«

Evanghelia lui Matei cap. 28, vier 2—3.

Iar dintre credincioși mai întâi au aflat despre înviere niște muieri cari des de dimineață au plecat cu miresme, să ungă trupul lui Isus, și erau îngrijate, că cine le va ridica peatra de pe ușa mormântului? când colo ajungând la mormânt, află peatra răsturnată și mormântul gol; un inger le spune ce s'a întâmplat. Ele apoi merg și spun apostolilor; Isus apoi li-se arată lor, și apostolilor în diferite chipuri.

Patruzeci de zile a mai petrecut Isus pe pământ, în acest timp s'a arătat mai de multe ori apostolilor, dușmanilor înse nu. Acestea n'au mai fost vrednici să vadă fața mărită a lui Isus; despre învierea Lui au avut mărturii vrednice de crezământ: pe ostașii lor! Cu apostolii, cu cei mai apropiați ai săi, a petrecut Isus aceste 40 zile, »grăind despre împărăția lui Dumnezeu«, cum zice sf. Scriptură (Fapte, 1, 3.). Că ce anume a grăit Isus în acest timp apostolilor, nu se spune, abună seamă tocmelile și învățăturile sfintei biserici, pe cari le-au lăsat moștenire sfinții apostoli, măcar că n'au scris amănunțit despre ele în cărțile lor. »Tainele împărăției cerurilor«, acelea apostolilor s'a dat a-le ști (vezi Matei 13, 11.), acelea le-a spus Isus și în aceste 40 zile.

Unele lucruri, rânduite de Isus în acest timp, le aflăm lămurit în sf. Scriptură. Astfel aflăm, cum a dat apostolilor darul de-a iertă păcatele (Ioan 50, 21.), cum a pus pe Petru mai marele (Vârhovnicul) apostolilor (Ioan 21, 15—17.), cum i-a trimis să vestească evanghelia la toată zidirea și să boteze oameni (Mat. 28, 18—20, Marc 16, 15—18.).

*

Pomenirea învierii lui Hristos e cel mai mare praznic al nostru: sfintele Paști. Pe lângă acea noi pomenim învierea Domnului anul întreg: în toate Duminecile uven la slujba mănecatului (sau Utreniei), care se ține înainte de sf. Liturghie, o evanghelie, în care se vorbește de învierea Domnului Hristos (evanghelia învierii) și cântări, cari preamăresc minunile învierii. Pururea în bisericile noastre răsună cuvintele:

»Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm sfântului Domn, lui Isus unuia fără de păcat, Crucii tale ne închinăm Hristoase și sfântă învierea ta o lăudăm și o mărim!«...

PACE ÎNTRE NOI PE PĂMÂNT

Paștile, care sfințesc	Paștile dau curățire
Pe tot neamul creștinesc	Spre viață și sfințire
Veniți toți paști să primim	Paștile ardere vie
Și pe Hristos să-l mărim.	Pe toți din moarte ne 'nvie.

Paștile astăzi să fie
Tuturor spre bucurie
Dă-ne Hristoase prea sfânt
Pace între noi pe pământ.

»Calea, adevărul și viața«

Zis-a Domnul: »Eu sum calea, adevărul și viața« (Ioan 14, 6). »Cel ce-mi urmează mie, nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții« (Ioan 8, 12).

O pildă potrivită va lămuri mai bine înțelesul acestor cuvinte dumnezești.

Un călător venia din depărtare mare și mergea către casă, când deodată sosește spre înserate la marginea unei păduri mari și infricoșate. De întors înapoi nu se mai putea întoarce, fiind locul de unde a plecat foarte îndepărtat. De rămas pe loc încă nu putea rămânea, căci nu avea nici un adăpost. Nu mai era alta decât să pornească înainte prin întunerecul nopții și al pădurii.

Dar abia a intrat în pădure și iată, că un păstor bătrân îi iese înainte. Călătorul nostru îl și întreabă numai decât: »Care-i calea cea adevărată, care mă va duce în pace prin pădure« — »Calea e anevoie de aflat, — răspunse păstorul — căci prin pădurea aceasta duce mii de mii de căi și de cărări, cari se aseamănă între sine, dar cari toate duc la prăpastie adâncă afară de una singură, pe care numai eu o știu« — »În ce prăpastie?« întreabă călătorul. — »În prăpastia, care încunjură pădurea« răspunde păstorul. »Pădurea e plină de tâlhari și de fiare sălbatice, zise mai departe păstorul. Între altele se află un șerpe uriaș, care 'nghite zi de zi mulți călători nefericiți. Și noi vedem atât de des rămășițele acestora călători nefericiți. Ceea ce e și mai rău este, că numai prin pădurea aceasta poți ajunge la ținta dorită. Nici de cum pe aicea! Din milă față de bieții călători m'am așezat eu la intrarea în pădurea aceasta primejdioasă pentru a-i conduce și a-i povățui. Tot asemenea fac și fii mei așezați la deosebite depărtări unul de celalalt. Iată eu sunt gata să-ți arăt calea cea adevărată. Dacă vrei vino după mine«

Infățișarea pretinoasă a păstorului și puterea nebiruită a adevărului, care s'a arătat în cuvintele lui, înduplecară pe călătorul nostru să-i urmeze păstorului, care-și luă un felinar (un lămpaș) în mână și porni la drum. După o vreme oarecare călătorul slăbi. Atunci păstorul îi zise: »Razimă-te de mine«. Astfel sprijinindu-se călători mai departe. Mai târziu însă flacăra felinarului de-abia

mai falfăia; oleul din lampă eră pe sfârșite. Dar păstorul mângăie pe călător, zicându-i: »Incurând ajungem la unul din fiii mei, care va turna alt oleu în lampă și te va duce mai departe!« Și așa s'a întâmplat. Căci îndată s'au ivit fereștile luminate ale unei căsuțe. La glasul cunoscut al tatălui, fiul deschise numai decât poarta și-i primi cu bucurie dându-le scaun de odihnă și mâncare întăritoare.

După o odihnă oarecare o luă iar la drum, însoțit de data aceasta de fiul păstoriului. În drumul lui prin întunecul nopții și al pădurii a dat apoi de alte căsuțe de adăpost și de alți conducători cari îi arătau calea. Așa a călătorit toată noaptea.

Când zorile zilei s'au ivit la răsărit călătorul nostru încă a sosit în pace la marginea cealaltă a pădurii. Și abia atunci a văzut el, ce bine mare, ce bine nemărginit i-au făcut păstorul și feciorii lui. Înaintea lui se deschidea o prăpastie înfiorătoare, în acărei adâncimi nebănuite vuiau îngrozitor niște ape mari și repezi de munte. »Iată prăpastia despre ți-a vorbit tatăl meu, — i-a zis conducătorul cel din urmă călătorului nostru; ea e cu atât mai primejdioasă, cu cât, învăluită fiind totdeauna cu negură și ceață nu se poate vedea și nu se poate încușura« Apoi de odată îl năpădiră lacrimile, și izbucni într'un plâns amar.

Călătorul îl întrebă: »Pentru ce plângi«. — »Cum n'as plânge« — răspunde conducătorul — când mai gândesc, câți se nenorocesc aci zi de zi. Inzădar ne înbiem noi și tatăl nostru de conducători și povățuitori; căci nu toți ne urmează. Unii ne învinuesc, după ce s'au lăsat puțin timp călăuziți de noi, că vrem să-i spăriem fără de nici un temei adevărat, de aceea nu mai ascultă de noi și ne părăsesc. Dar în curând se rătăcesc și se prăpădesc. Pe unii îi înghite șerpele cel mare, pe alții îiucid tâlharii și iarăș alții alunecă în prăpastia aceasta; pentru că prăpastia nu se poate trece pe airea, decât numai pe puntea aceasta îngustă, la care nu duce alt drum, decât drumul pe care noi îl știm. Du-te deci acum în pace — încheiă conducătorul cel din urmă cătră călător — dincolo de prăpastia aceasta e luminos și e frumos. Acolo este patria ta!

Călătorul mulțumi cu căldură conducătorului și-i făgădui, că totdeauna își va aduce aminte cu dragoste de ei. După puțin timp călătorul sosi acasă în mijlocul iubiților sei părinți, frați, surori, rudenii, și cunoscuți. —

Tâlcul pildei acesteia este pe scurt următorul: Călătorul este, fiecare om pământean; pădurea aceea mare, întunecoasă și primejdioasă este lumea aceasta; șerpele cel mare este diavolul; tâlharii sunt oamenii cei răi, ucenicii diavolului; prăpastia este iadul; căile cele late și umblate sunt căile păcafului, cari duc la perire; cărarea care singură duce peste punte, este cărarea cea grea și îngustă a mântuirii; păstorul, care se îmbie de conducător și povățuitor fiecărui om este Domnul nostru Isus Christos; fii lui sunt oamenii Bisericeii, preoții cari țin în mâinile lor lumina legii, felinarul credinței.

Și e de sine înțeles, că dacă vrem să ne mântuim, atunci trebuie să urmăm, pe ceice poartă înaintea noastră această dumnezeiască lumină a credinței. — Mântuitorul însuș ne chiamă zicând: »Eu sunt lumina lumii, celce-mi urmează mie, nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții« Putea-s'ar oare să nu ascultăm și să nu urmăm glasul Mântuitorului?!

Acuma e timpul să ne temem de Dumnezeu, să-l cunoaștem, să-l iubim, să-l slujim și să-l preamărim. Inima noastră e doar atât de fragedă, de simțitoare și de delicată, e ca pământul cel proaspăt de primăvară: tocmai cum e mai potrivit pentru primirea sămânțelor celor bune, pentru primirea cuvântului lui Dumnezeu. Și tot în puterea noastră stă a ne păstra inimile, cu ajutorul lui Dumnezeu, tot atât de simțitoare și de primitoare de cuvântul și de îndemnurile lui Dumnezeu și mai târziu în viață, ca și acum. De aceea să ne rugăm cu Psalmistul: »Bindecuvintează, suflete al meu, pe Domnul, și nu uita binefacerile lui. Carele iartă toate păcatele tale, carele vindecă toate boalele tale. Carele mântue din mormânt viața ta, carele te încununează cu milă și cu îndurări. Carele satură cu bunătăți viața ta: și inoiește ca vulturul tinerețele tale«. Amin.

Ioan Georgescu.

Zis'a Domnul: căutați să nu vă amăgiți; că mulți vor veni întru numele meu zicând: că eu sunt și vremea s'a apropiat; ci să nu mergeți după ei.

Și când veți auzi răsboaie și răsmirițe, să nu vă spăimântați; că se cade să fie acestea întâi; ci nu va fi îndată sfârșitul...

Luca 21, 8—9.

Plugul Domnului.

»Tatăl este lucrătorul«.

Plugul e cea mai sfântă unealtă a omului. Taie brazde largi și adânci în ogorul năpădit de buruieni, desface sinul bine-cuvântat al pământului, ca să-l pătrundă lumina și să-l încălzească soarele. Stârpește polomida netrebnică și pustiește ciulinii cei spinoși. El face țarinile roditoare și dă hrană lumii: pânea cea de toate zilele...

Alduit fier de plug! Pe urma lui trăim noi cu toții. Noi cei mici și mulți. Și alături de noi craii și împărații. El ne îndulcește copiii și ne luminează vieța. Fără luciul ferului de plug s'ar prăpădi țările. Vieța noastră pământească e cununată cu plugul, ca soarele cu lumina.

Fericit plugarul când își prinde boulenii săi la jug și iasă afară în lărgimea câmpului! Fruntea i-se luminează de-o rază cerească, ochii îi rād. Ciocârlia ciripește în văzduh, iar pământul aburește, ca o cădelniță uriașă. Grăunțele de sămănat cad în hușa neagră, grasă, ca o ploaie de aur. Ploaie dumnezească!

Mare lucru să știi că pita cea albă și bună, care împodobește mesele și îndestulește omenimea e rodul palmelor tale aspre. Și că prescura de pe altare e picur din sudoarea ta. Picur sfânt! Plugari suntem noi și sfânt lucru e plugăria.

E lucru sfânt, pentru că e temelia vieții. Și e lucru sfânt, pentru că Dumnezeu însuși, Făcătorul ceriului și al pământului e plugar și dânsul. Plugar, lucrător preasfânt. Ogorul său e lumea, țarina sa sunt inimile și sufletele noastre.

Însuși Domnul nostru Isus Hristos, Răscumpărătorul, a zis, precum cetim la Ioan Evanghelistul: „Și Tatăl este lucrătorul.“ Lucrătorul viei, plugarul marelui ogor al lumii.

Plugar, lucrător este Dumnezeu.

Pământul nostru de plugărit e mic. Are miezuini măsurate. Atâția stângeni de lung, atâția de lat. Un iugăr, două sau nouă.

Ogorul Domnului e dela Răsărit de soare, până în Apus. Din margini la margini de lume. Văi, dealuri, munți, ape, mări; ale Domnului sunt toate. Pe pământ, sub pământ, în văzduhuri. Toate glasul său ascultă. La cuvântul său se pleacă.

Plugul Domnului nu e însă din fier bătut, nici din oțel călit. Dânsul nu are cormană de stejar, nici roțile sprintene cu tânjală. Plugul Domnului nu este pământesc, ci *sufletesc*. El nu despică glii de țelină, ca noi pământeni. Nici samănă grâu incolțitor, pe care îl mănâncă paserile. Nu.

Dumnezeu ară *inimi* și grapă *suflete*. Pământul roditor de hrană trupească e al nostru, al pământenilor, din mila Sfinției Sale. Ogorul Domnului sunt sufletele noastre. Acestea le ară Dumnezeu și samănă într'ânsele *cuvântul*. Adevărul, Binele, Dreptatea: grăunțele vieții de veci.

Plugarul, ca să rodească țarina sa, se apasă greu pe cormană, implântă adânc fierul, și taie toate rădăcinile răului, ca huma să poată primi curățită și luminată sămânța cea dătătoare de rod bun. Plugarul stârpește fără milă buruiiana și smulge răchita, ca să facă loc grăului aducător de pâine.

Nu vă gândiți, frații mei, că Dumnezeu-Plugarul acelaș lucru trebuie să facă? O, da! Trebuie să-și brăzdeze și Sfinția Sa ogorul să-l scurme adânc și cu temei, ca să gătească cuvântului loc bun, roditor. Dumnezeu ară și grapă, întocmai ca noi plugarii.

Îl vedem noi pe Dumnezeu arând? Nu-l vedem, ci îl simțim mai ales. Simțim cum ne scurmă inimile și desface glii late într'ânsele, le lucrează, le întoarce, le grapă, le lasă să le prăjască căldura, apoi le samănă cu sămânța adevărului.

Frații mei, simțiți când ară Domnul?

Simțiți durerile și năcazurile din lume? — Ele sunt plugul Domnului... Taie, arde, zdrobește, sfarmă, tot ce-i buruiană și deșărtăciune, adeseori atinge ferul și părți nevinovate, părți bune, dar nu face nedreptate Domnul! Legând rana copilului acesta dureri are, plânge, dar bine vrea și bine știe că face mama care-l lecuiește. Bine vrea Domnul. Și binele-l face.

Mai ales în acestea zile, când războiul se întinde dela Apus la Răsărit, simțim plugul Domnului. Ară Dumnezeu lumea... S'a prea înțelenit și s'a umplut de scăeți și de urzici, de păcate și de strâmbătăți, de se innădușea cuvântul Domnului și nu mai putea rodi. De aceea a sosit vremea ogorului.

Și s'a pornit plugul Domnului din margini la margini. Pe urma lui rămân brazde mari, afunde. Se aud vaiete de durere, răsună plânsete. Buruienile i-și afundaseră adânc rădăcinile în pământ, iar acum îi cade greu și pământului tăietura...

Plugul înaintează. Plugarul aude strigătele de durere, inima i-se strânge de milă, ochii îi joacă în lacrimi, dar pleacă fruntea și se apasă tot mai greu pe cormană. Ogorul trebuie să se facă. Va veni odată primăvară și grâul trebuie să răsară curat și limpede, ca razele de soare.

Prea ne-am fost înrăit, frații mei, ne-au prea năpădit ciulinii, încât sămânța adevărului nu mai încăpea în sufletele noastre. Eram în multe privinți una cu păgânii. Să ne mirăm, deci, că cerescul plugar, lucrătorul viei, al țarinei, s'a coborât în lume și ară?

Ogorul înțelenit cere plug. Așa au cerut și păcatele noastre. Iar acum simțim săgeata ferului cum ne străpunge inimile. Greu o simțim, căci greu ne înburienizăm... Se vaieră orfani, plâng neveste, sufer greu răniți prin celea spitale. Bubuie tunuri, se sparg granate. Dureri și chin. Plugul Domnului...

Să plângem, frații mei, și să ne tânguim de dureri. Lacrimile sunt bune. Dar să nu ne temem de plugul Domnului. El nu ucide. El taie, dar nu omoară. Rănește trupul, ca să vindece sufletul. Ogorește țelina, ca să poată secera grăunte de aur.

Ai Domnului suntem, țarina lui. Ne ară, ca să ne mântuiască.

Plugari suntem și noi. Să nu ne păzim de plugul Domnului:
Ne ogorește și ne mântuiește!

Alexandru Lupeanu.

Fie-vă milă de orfani!

Văzut-ați copil orfan, cu traista în spate, umblând din ușe 'n ușe, cerșind mila străinilor...

*

Zi cu zi cetim în listele de pierderi numărul îngrozitor de mare al morților și răniților, pe cari țara i-a chemat la cea mai înaltă și sfântă datorie a lor.

Când s'a hotărât mobilizarea, fiii neamului nostru cu cea mai mare însuflețire au răspuns chemării. Aprinși de dorul vitejiei nu s'au gândit că acasă au lăsat familia în năcaz și în jale. Nu s'au gândit nici la aceea, că mulți dintre ei nu se vor mai întoarce

la vetrele lor și la iubii lor, s'au gândit însă la împlinirea datoriei, la jertfirea pentru patrie.

În aceste zile încercate, când părinții fiilor noștri își fac datoria, apărând hotarele țării dinaintea dușmanului, mai mulți domni, frunțași din neamul nostru au aflat de bine a deschide două case de orfani, *orfelinate* române, unul la *Blaj*, celalalt la *Sibiu*, așezăminte pentru creșterea orfanilor, ai căror părinți au murit pe câmpul de luptă.

Așezămintele acestea au fost cu drag îmbrățișate din partea tuturor Românilor, grăbindu-se a trimite fiecare după puterile sale o sumă mai mare sau mai mică pentru orfanii români. Doar' noi Românii suntem bună parte din noi darnici, miloși și săritori pentru nevoile aproapelui.

Piindcă susținerea copiilor orfani e împreună cu multe spese, iar sumele ce s'au adunat până acuma nu sunt de ajuns, venind mai ales de la domni, am crezut de bine a Vă îndemna și pe D-voastră, țărani, să vă dați obolul pentru aceste așezăminte atât de creștinești. Prin aceasta veți ajuta ca orfanii, cari altfel ar trebui să vagabundeze pe străzile satelor cerșind, sau să slujască ca servitori năcăjiți, să capete o creștere creștinească, învățând carte și câștigându-și cunoștințele trebuitoare, pentru a fi oameni cinstiți și folositori societății și neamului nostru, iar la timpul său pentru a înlocui golul ce l-au lăsat părinții lor în urmă.

Sila oamenilor de a-și trăi viața mai mulți împreună, a deșteptat în ei trebuința de a se ajuta împrumutat, de a se jertfi unul pentru celalalt. Fără ajutor și jertfă împrumutată starea de lucruri de acuma nu se poate schimba în mai bine. Soartea lumii a pus-o Dumnezeu în mâinile omului. Deci dacă omul dorește să se îmbunătățească soartea sa, să se obicinuiască a jertfi și a fi de ajutor pentru aproapele său.

Popoarele culte jertfesc foarte mult pentru binele și înaintarea neamului și nu cruță crucerul când e vorba să-l dea pentru ajutorarea aproapelui. Să dea D-zeu ca aceste cuvinte să găsiască răsunet și îndemn pretutindeni unde bate o inimă creștinească, românească, iar țăranul care își vinde cu bani scumpi tot ce are la casă va întinde mână de ajutor orfanilor noștri, făcând prin aceasta un bine foarte mare și neprețuit.

Dr. E. Precup.

LA DUMINECA FLORIILOR...

O veniți ca să privim
Colo spre Ierusalim
Cum azi Isus Domnul mare
Vine pe azin călare.

Se plinească profeția
Ce a zis-o Isaia
În Ierusalim cetate
Arătând o pietate.

Azi poporul adunat
Pentru ziua de serbat
Punea a sale vesminte
La azin jos înainte.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Și cu glas de bucurie
Îi strigau Osana ție
Osana să fi mărit
Fiul lui David numit.

Osana întru cei de sus
Strigau prunci lui Isus
Precând fața lui senină
Părea încinsă de lumină.

Deci Osana să săntăm
Lui Isus să ne închinăm
Că azi face preparare
Spre marea rescumpărare.

Cantorul Ionel Colceriu.

Ucigașii.

Dupăce Domnul cel Mare a croit calea apelor, a pus otar mărilor, și-a așezat temelie munților, a adus viața pe pământ. Făcu și pe om, și ca să fie coroană tuturor celorlalte făpturi suflă în el duhul nemuririi și-i dăte pământul în stăpânire. — Erau toate făcute cu rânduială și cu măsură. Pământul avea să fie un cuib de fericire pentru neamul omenesc. — În curând însă omul și-a uitat de Păcătorul, a dat ascultare celui rău; s'a întâmplat cel dintâi păcat. Natura omenească dezbrăcată de haina sfințeniei, începe să coboare tot mai mult spre rău. Patimile cele mai urâte începe a roade la inimă pe fii oamenilor. Să ridică un Cain și nesocotind pe Stăpânul vieții doboară pe fratele său... De atunci dela sângele dreptului Avel până în zilele noastre mult sânge s'a vărsat pe pământ de mâni ucigașe.

Dar eu nu de acești ucigași am vrut să vorbesc căci doar' știm toți că avem pe unul Dumnezeu Stăpân al vieții, Judecător și răsplătitor a toată fapta. Nu suntem în drept a dispune peste viața noastră ori a altuia, nu ne stă în vole ca să ne croim răzbunare nici cu cuțitul nici cu arma nici cu ciomagul. Alți ucigași sunt cari omoară sufletul și cari cu atât sunt mai primejdioși cu cât viața sufletului este mai pe sus decât viața trupului. Insuși Isus Mântuitorul spune să ne ferim de ei: »Nu vă temeți de cel ceucid trupul iar sufletul nu-l pot să-l ucidă, ci vă temeți mai vărtos de cel ce poate să peardă și trupul și sufletul în gheena«. Despre acești ucigași o să-ți spun câteva vorbe pe cari te rog însămnăți-le bine în folosul sufletului tău a carui perzare cred că nu o dorești.

Întâiul ucigaș de suflete a fost Satana. Abia să înfiripează viața pe pământ, el să și pune ca să piarză sufletele celor dintâi oameni, pune la cale cel dintâi păcat și cu el osânda morții. De atunci duhul cel rău nu înceată a-și culege jertfele a arunca în suflete păcatul, ale trage la perire. Dar diavolul nu lucră singur. Să află unii oameni cari par'că au dat mâna cu el ca să lucre împreună la pierzarea sufletelor. Oameni necurați în vorbe, cari în tot locul pe unde să învârt samână sămânța răului lasă urme negre pe suflete. Și dacă te ridici ca să zbicuești purtarea unui astfel de om, îți răspunde scurt că vorbele cu două înțelesuri și cuvintele lui desfrânate »sunt numai glume«, nu sunt păcat.

E glumă, dar glumă drăcească să otrăvești sufletele cu astfel de vorbe și ca să cunoști mai bine ce urmări poate avea o glumă păcătoasă o vorbă nerușinată, îți aduc o pildă chiar din viața mea:

Eram copil andru de vre-o 16 ani. Mă întâlnesc într'o zi cu un prețin de școală. Pintre multe toate ce povestirăm preținul îl făcu cale și la o vorbă nerușinată, păcătoasă. — La început să părea că nici n'am luat-o în samă dar a doua zi simții că începe să mă ardă la suflet. Inzădar m'am trudit s'o dau uitării că amintirea păcătoasă ce a sămănat-o preținul în sufletul meu par'că să făcea tot mai vie, mă urmărea zi și noapte. Simțeam cum otrava dulce îmi străbate tot mai mult în inimă, cum puiul de păcat zi de zi crește și-mi asuprește sufletul tot mai tare. — Într'aceea s'au

aproptat sărbătorile Paștilor, când după porunca mai marilor a trebuit să ne mărturisim toți școlarii. Dacă prin aceasta s'ar fi tăiat firul gândurilor negre, sigur m'ar fi dus la păcatul cel mai mare, pentru că vorba păcătoasă sămânța răului prinde rădăcină, să întinde să lătește în suflet ca picurul de oleu ce cade pe haină, și pe urmă naște păcat, iar păcatul e moartea sufletului. — Dar cu asta încă nu s'a gătat isprava unei vorbe. Când ai pornit peatra mică din vârful dealului ea merge singură până în vale. Așa și sufletul pe care l-ai pornit pe calea rea, cu cel dintâi păcat nu să oprește ci va merge înainte pe povârnișul relelor pentru că păcatul păcat naște. Și toate păcatele aceste apasă greu și pe sufletul aceluia care le-a făcut începutul. »Vai, omului aceluia prin care vine zmințeală! Vai celui ce urnește sufletele din statul darului și le împinge cătră osândă! Spune omule, ce vei răspunde pentru aceste fapte în fața marelui Dumnezeu. Ce vei da în schimb pentru sufletele pentru cari Hristos și-a vărsat sângele ca să le mântuiască iar tu le-ai împins la perire? Ai tu ceva mai scump mai prețuit decât sângele lui Hristos? Tu om mărginit ce vei da ca să împaci jertfa Celui nemărginit?

Frate! Vorba scăpată nu o mai poți aduce înapoi. Lucrul întâmplat nu-l mai poți face ne'ntâmplat. Dar varsă lacrimi de căință peste faptele tale și te roagă ca să afle calea mântuirii și aceia cărora tu le-ai deschis calea cătră păcat cătră perire. Roagă-te ca Domnul să scoale la viață nouă sufletele pe cari le-ai ucis. Și dacă până acum ai sămănat în jur de tine sămânța răului, de acum cerne-ți bine vorbele. Nu uita cuvintele marelui Apostol Pavel care scrie cătră Efesenii: »Iară curvia și toată necurăția și lăcomia și vorba nebunească și glumele cari nu se cuvin, nici să se amintească între voi... Aceasta să o știți că nici un curvar sau necurat nu are moștenire întru împărăția lui Hristos...«

Iuliu L. Pop.

Rătăcirii.

În timpul din urmă se dă între creștinii noștri din mână în mână următoarea rugăciune:

„Molitva Maicei Domnului“.

Aceasta molitvă este dela Domnul nostru Isus Hristos dată dela Dumnezeu.

— Doamne ajută-ne și ne iartă păcatele noastre. Doamne cu toții ne rugăm Ție, plecăm genunchii noștri la pământ.

Aceasta sfântă molitvă, ce s'au întâmplat, ieste mare minune în Bosnia de asupra unui oraș ce se numește Petrepenia. S'au slobozit o peatră de foc în 4 fețe și a stat în văzduh dela

pământ în înălțime de 120 metri, în mijlocul focului era peatra roșie ca sângele, în ea stă maica Domnului cu o carte în mână, în care erau scrise aceste cuvinte:

— Doamne ajută-ne și la toată lumea și cu toți să ne rugăm, ca Dumnezeu să-și întoarcă fața cea sfântă către noi, păcătoșii și să scape lumea de toate greutățile acestea pe cari sunt în războiu și pe cei răniți.

»Și au venit oameni de 4 părți și nu au putut stinge focul, că nu ne-o mai putut răbdă pământul și Dumnezeu pe pământ pentru păcatele noastre, pentru acea este focul și greutățile în toată lumea, și pentrucă Hristos a pățimit pentru noi, așa suntem și noi datori a pălîmi pentru păcatele noastre, ca să credem, că este Dumnezeu în cer și vede și pe pământ, că până acu mulți n'au crezut, că este Dumnezeu, dar acuma trebuie să credem în Dumnezeu, că în toate zilele îi vedem minunile, ce ni-le trimete, ca să ne întoarcem dela fărădelegile noastre și să ne rugăm cu credință la Maica Domnului, ca să se roage și ea să ne ierte Dumne-eu și să pună pace pe pământ.

»Iară Dumnezeu a zis, că nu s'a rugat nici un om cu credință la Dumnezeu, / denacea trebuie să mai răleș. Acuma să ne rugăm, că acuma suntem în focul cel mare și acasă toată familia să se roage cu credință și să zică toate rugăciunile în toate zilele din zori de dimineața și până seara, pentru acea este aceasta molitvă trimeasă dela Dumnezeu, ca să ne rugăm cu credință și să dee Dumnezeu pace pe pământ pentru păcatele noastre, cari le facem în toate zilele, dar să ne întoarcem, ca Dumnezeu încă să-și întoarcă mânia de către noi.

»Aceasta molitvă cine nu o va ceti și nu o va scrie pe 9 foi și să o dee la 9 prietini, acela să fie blăstămat iară cine va face așa, va avea la 9 zile o bucurie mare și se va bucura și Dumnezeu. Și cum veți primi aceasta, să o dați mai departe la altă casă sau la altă familie ca să ne rugăm cu toții și să nu mai lucrăm Dumineca, că este ziua Domnului, să-ne rugăm, ca Dumnezeu sa ne ajute și să scoată lumea din greutățile acestea de pe pământ, cu acestea cuvinte să zicem de trei ori »mărire Ție Dumnezeului nostru, mărire Ție, și acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!«.

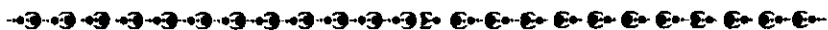
*

Aceasta »Molitvă«, cum zisei la început, se dă din mână în mână. Astfel de rugăciuni și mai demult se dau între oameni,

cu aceea, că sunt venite dela Dumnezeu și cine primește una, să o cetească și după aceea să o scrie și să o dea la 9 cunoscuți ori prietini. Despre aceste rugăciuni trebuie să știm, că sunt pline de rătăciră, pe cari nu-i iertat să le credem și să spăimântăm lumea cu ele. Nu sunt adevărate minunile, ce se spun în ele. În cea de față se spune, că în Bosnia în cutare oraș s'a coborît o peatră de foc, în acea era Maica Domnului cu carte; în altele se spune, că episcopul dela Ierusalim le-a primit din cer. Chiar așa rătăciră sunt acestea, ca și cum se zice în »Visul Maicii Preceste«, că acea rugăciune s'a aflat la mormântul Maicii Domnului, ori în »Epistolia Domnului Hristos«, cumcă acea carte a căzut în o peatră din cer. Astfel de minunății să nu credeți, iubiților creștini. Minuni se pot întâmplă, s'au și întâmplat și se întâmplă din când în când, dar mai marii bisericeii, urmașii Apostolilor, episcopii și preoții sunt în putere de-a cunoaște și de-a vesti atari întâmplări; minuni, cari Vi-se vestesc prin niște petece de hârtie, acelea să nu-le credeți.

Asemenea să nu credeți, că cine primește o atare rugăciune și nu o dă mai departe cum e scris în ea, la 9 prietini, să o citească și ei, — acela va fi blăstămat. Peste tot, nu e lucru creștinesc a blăstămă, și dacă în rugăciunea de mai sus se zice, că cine nu o dă la 9 prietini, să fie blăstămat — de acolo puteți vedea, că dela ce minte rătăcită pot veni astfel de lucruri.

Acea, ce se spune în ea, că să ne rugăm la Dumnezeu, că focul, ce este azi pe pământ e pentru păcatele noastre, dela cari să-ne întoarcem: aceea e bine zis, și aceea să o și facem. Să ne pocăim pentru păcatele, cu cari am atras mânia lui Dumnezeu asupra noastră, să ne rugăm cu osrdie la Tatăl ceresc, nu pentrucă primim astfel de scrisori, cari ne amenință cu blăstăm, dacă nu ne rugăm, ci pentrucă inima noastră ne îndeamnă la așa ceva. Inima noastră dorește, să se împace cu Dumnezeu, să se întoarcă la calea luminoasă a poruncilor Lui, să-se împărtășască de darul Lui, cu al cărui ajutor Lui să-i slujească neîncetat, până la sfârșitul vieții!

Și vă rugăm pe voi, fraților... ca nu de grab să vă clătiți voi din minte, nici să vă spăimântați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca cum ar fi trimeasă dela noi...

Drept acea fraților, stați și țineți tradițiunile, care v-ați învățat, ori prin cuvânt, ori prin epistolia noastră.

Iar însuș Domnul nostru Isus Hristos și D-zeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit pe noi și ne-a dat mângăiere veșnică și nădejde bună prin har.

Să mângăie inimile voastre și să vă întărească pe voi întru tot cuvântul și lucrul bun.

Sfântul George, ostasul lui Hristos.

Fost'a pe vremuri, ca la trei sute de ani după Hristos, un împărat păgân, cu numele Dioclețian. El a băgat de samă, că bisericile păgânești rămân tot mai goale, și chipurile cioplite, la care se închinau păgânii, tot mai părăsite. Pricina o știa. Se înmulțisere creștinii peste măsură.

Strânse deci împăratul la sfat mare pe toți sftncicii și toate căpeteniile și hotărîră într'un glas, ca toți creștinii din întreagă împărăția cu moarte să piară.

Era în oștirea împăratului un om ascuțit la minte și viteaz fără samă, pe care împăratul, pentru acestea însușiri îl cinstea foarte ba l'a făcut chiar căpetenie de oștire. Acest om auzind de porunca sângeroasă a împăratului, s'a dus la el și i-a zis: »Înălțate împărate! Nu înțeleg, pentru ce să se omoare atâția oameni fără vină. Creștinii sunt buni, ascultători și credincioși«. Împăratul s'a mirat de vorba lui și l'a întrebat: »Nu cumva și tu ești creștin?« Iar el zise: Da, împăratule! Sum creștin, și mă închin unuia Dumnezeu Isus Hristos, iar dumnezeii voștri sunt mincinoși și deșertii!«.

Acest om îndrăsneț a fost sfântul George. Împăratul s'a făcut foc și pară. El știa, că George e un ostaș neînfricat, dar credea, că în fața puterii împărătești îndată se va pleca, și va lăpăda legea creștină. Amar s'a înșelat. El nu știa, că George a jurat credință unui alt împărat, lui Isus Hristos, de care pentru toată lumea nu s'ar fi rupt.

Înzădar i-au frânt trupul în roată, înzădar l'au bătut

de moarte, și l'au chinuit cu multe feliuri de cazne. Mai în grabă s'au ostenit chinitorii căznindu-l, decât el răbdând. Puterea lui Dumnezeu nu l'a lăsat. Ranele lui într'o clipeală le-a tămăduit și el iarăși cu îndrăsneală sta în fața împăratului.

Vrăjitoriul Atanasie a rămas neputincios cu farmecile sale. Sfântul George scoală un mort din groapă înaintea împăratului și-a poporului, și văzând aceasta Atanasie și o mulțime de păgâni se încreștinează, și pentru aceasta împăratul îi aruncă la moarte.

Peste alte zile, împăratul scoate iară pe George din temniță și l' duce la biserica păgânească să se închine idolilor. La cuvântul sfântului George înse idolii se sfarmă în mii de bucăți. Împăratul, turbat de mânie, a poruncit să i-se taie capul.

Așa s'a sfârșit viața marelui luptător al lui Hristos, sfântului George. El e astăzi în ceriu și cu căldură se roagă lui Dumnezeu pentru noi. Și are pentru ce. Căci astăzi toată lumea e o tabără uriașă; milioane de ostaș stau cu peptul descoperit în calea morții. Inimile slăbesc trupul se moaie, dacă nu le întărește putere de sus. Sfântul George, ostașul se roagă pentru ostași.

Mai este înse un războiu, mai mare decât acesta. Hristos împăratul chiamă pe tot creștinul la luptă asupra diavolului. Sfântul George a purtat lupta cu bărbăție până în capăt. Viața și-a dat'o, dar de Hristos nu s'a lăpădat. E și mare rușine, când un ostaș fuge cu frică de sub steag. Cel ce face păcat, fuge de sub steagul lui Hristos, se lăpădă de el. Acela nici nu va vedea fața lui Dumnezeu.

Toți suntem luptători; unii pe câmpul de războiu, alții acasă. Tot omul să-și poarte lupta sa cu bărbăție.

Sfinte George, fii cu noi!

Alexandru Câmpean.

Luați aminte poporul meu, la legea mea, plecați urechea voastră spre graiurile gurii mele.

Psalm 77, 1.

.

Toate-mi sunt slobode, dar nu toate-mi sunt de folos.

1 Cor. 6, 12.

O Duminecă în Lunca.

Era într'o Duminecă după amiazi. Luncănarii câți mai rămaseră acasă, s'au strâns, ca de obicei în mijlocul satului, la povești. Cei mai mulți ședeau pe lavițe ori pe bărnele întinse dealungul caselor, alții stăteau roată împrejur în drum, iar vreo câțiva românași jucau cărți, de petrecere, chiar înaintea crișmei, carea deastădată eră închisă. Crișmarul Moș-Precu stă răzimat de târnațul dela birt, cu pipa în gură, cu ochii, țintă în pământ, ca un om cuprins de un năcaz mare. Închipuți-Vă oameni buni, că comitetul 'comunal din Lunca n'a avut alta de lucru decât să hotărască într'o ședință, că crișma să fie închisă deacu 'nainte în Dumineci și sărbători. Deatunci Moș-Precu e foc și pară pe »comiteți«

Și s'a mănlat pe sat
Și trei zile n'a mâncat.

D'apoi oare cine ar putea spune în cuvinte năcazul și ciuda lui Petrea Pălincaș, alui Toader Buglan a Floarii, alui Dinu Amețeală și alui Mihăilă Țuică și a altora, cari erau îndrăgiți de făgădău, ca peștele în tăul Supărarea lor era fără margini. — Uite-i, cum' șed, posomorți pe o laviță la o parte, par'că li-s'ar fi inecat toate turmele în Dunăre.

Ăștia erau fărtați buni: o mărgeală pe o tânjală, tare potriveală.

Hm, gândeau ei — și pe lângă ei alții — mare pacoste pe noi, să nu te lase să te mai poți bucura tu de ziua Domnului, așa cum te-ar trage inima! Ce i'o fi apucat pe oameni ca din senin să ne dușmănească crișma și beutura? Și începu Petrea Pălincaș a ocări în primar și în popa și în tot comitetul din Lunca.

Cei mai mulți creștini să făceau că nu-l bagă în samă și s'au strâns pe lângă tinărul învățător Aurel, care se apropia cu o gazetă proaspătă în mână.

»Ce mai noutăți d-le învățător? Parcă toate țările se pornesc cu vrajbă și cu război?! Pierirea lumii!«

»D'apoi ce să-i faci? Vrajbă între împărați, ca în toate vremile, năcaz între neamuri, și supărare la oameni ca la Petrea Pălincaș.. — zise tare învățătorul, și se uită cu coada ochiului la cei din vecini...

»Dar, îan ascultați, și vă minunați ce veste de necrezut aduce mai nou gazeta: Zice, că un împărat a dat poruncă aspră la începutul războiului, ca crișmele din împărăția lui să se împutineze, să se închidă și soldaților le este strâns oprit să beie vinars, cât ține războiul. Asta-i poruncă împărătească și trebuie să se împlinească. Ce zici la asta bădicule Pălincaș?«

Toți au stătut o clipă mirați de vestea asta, apoi Ilie Capră, om poznaș de feliul lui, rupse tăcerea:

»Tare bună rânduială, măi oameni: ba ce mai știți: poate țarul muscănesc o fi fost îndemnat la asta chiar de pilda Luncănarilor. Va fi cetit în vreo gazetă despre noi.«

Pe asta Petrea Pălincaș și Dinu Amețeală își pierdură răbdarea.

»Ptii, lual'ar Han-tătarul de împărat, dar ce l'a apucat? Doar războiul n'are cu vinarsul nici n clin nici în mănecă. Nu înțeleg de ce nu poate lăsa nici împăratul acela în pace pe oameni, să beie câte un pic, doar știu, că nu beau dintr'alui. Tii, că să fie după puterea mea, ași purta cu el războiul pe moarte, și numai din pricina asta și nu m'ași odihni, până nu l'ași înhăța de cap«;

Lumea rîse cu poftă pe socoteala vorbitorului.

»Ho, ho, bade Petre, nu te aprinde așa tare, — îi zise crâznicul Grigore Fătu —; nu ținea așa tare partea beuturii, doar ai auzit dela D-l părinte în predicăție — decumva ai fost la biserică — câte primejdii nu sunt împreunate cu beutura, și câte năczuri n'aduce pe capul omului vinarsul. Adă-ți numai bine aminte!« —

»Dumnezeu ne ierte, — că n'am fost la sf. liturgie atunci, când a predicat părintele să bem numai apă, dar eu mă țin de vorba lui Irimie, Diacul cel bătrân, Dumnezeu să-l ierte, — Vă aduceți aminte, ce om sănătos eră și roșu de vinul cel mult; — el spunea că beutura nici decât nu strică la om, ba încă îi dă putere trupului și căldură, înveselește inima românului și-l face să mai uite de năczuri, că doar:

Facu-mi voie când și când
Nu pot umblă tot plângând. —

Doamne, cum ne mai povestea înaintea păharelor pline, ca din sfânta Scriptură... Și știți, ce glas duios aveă, și cum ne

mai cântă atunci cu viers dulce, trăgănat, de toți lăcrămau; Par'că-l aud și acum:

Frunza se leagănă'n vânt
Eu mă leagăn pe pământ;
Frunza se leagănă 'n soare,
Eu mă leagăn pe picioare...

Doamne, cum ași fi dorit să-mi cânte el la groapa mea, dar pe semne, n'am fost noi Luncănarii vrednici de el, și iaca așa, — s'a dus și ne-a lăsat ca pustii, fără cântare, fără glume, ba încă mai vin acu și ne mai închid și crișma Dumineca. Se strică lumea pe zi ce merge, să duc datinile cele bune, iacă așa. Ce zici frate Buglan?»

»Păi ce se zic, așa-i cum le spui tu! Eu după priceperea mea încă socot, că nu strică omului câte un pic de udătură, câte un ciocănel de vinars, ba încă dă putere, răcorește pe om, și-l întărește la lucru. Eu când mă duc la coasă ori la altă muncă, totdeauna trag cât o porție de vinars, și Doamne, cum mă furdnică în tot trupul, parcă simțesc cum prind putere nouă. Măi, zică cine ce ar zice, dar beutura e la om ca ovăsul la cal!«

— »Asta Bapoi vorbește ca un potracăr (advocat)« adause mulțumit Dinu Amețeală, privind la vecinii săi George Secetă și Nicolae Țuică. —

— »Ba n'o fi chiar așa, oameni buni!« — zise cu durere tinărul jurat Alexă Trandafir. — Acesta era cunoscut ca român deștept cu carte, și era cinstit de toți în sat. — Slujba la împăratul a făcut'o ca »firăr« și peste câtva timp... avea să meargă și el la războiu.

— »Eu gândesc, că nu trebuie să ne luăm după vorbele Diacului Irimie știți doară că pe el tocmai beutura l'a dus la groapă. Și acea încă e numai o amăgire, ce spune badea Buglan și Pălıncaș, că vinarsul ar întări pe om și i'ar da trupului putere, ca cum dă putere ovăsul la cai. — Doară nu numai mintea sănătoasă îți arată, ci și badea Moș-Precu crișmariul și-ar putea spune, că veninul și amestecăturile stricăcioase din vinars nu pot să întărească trupul omului.

Ați văzut, așa-i, cum biriiși dela curte dau în boi cu zbiciul, ca să tragă mai bine. Noa vedeți, așa ajută și întărește vinarsul la lucru, precum întărește zbiciul pe boi: mai curând îi ostenește și le stoarce vloga din ei. —

E adevărat, că trupul prin muncă și osteneală pierde din *umezeala* lui, dară asta se potolește și înlocuiește mai bine cu apă limpede și curată, cum, a spus părintele la biserică. Doar, dacă vinarsul ar stîmpără setea, și ar da putere: ar urma, că la al 2-lea, la al 3-lea, al 4-lea păhar să se simtă omul tot mai întărit pe când dimpotrivă lui i-tot mai sete, iar dela o vreme se amortește și pe cale:

Iși pierde cumpătul
Ca găina umbletul.

Uitați-vă de pildă la badea Amețeală, când iese din crișmă, și apoi ziceți, că nu am dreptate! —

— »Foarte bine grăiești bădicule Păunaș« — zise învățătorul, și după el ceialalți.

— »Și ca să nu credeți, că vorbesc din vânt, vreu să vă povestesc o întâmplare, adecă proba făcută la regimentul nostru, pecând eram în Bosnia. l'a mers doară vestea în toate părțile«. —

Oamenii se strînseseră mai aproape, ca să-l audă mai bine.

»Ofițerii și doftorii cătănesti din Saraievo, luă firul mai departe Trandafir, au vrut să știe deasigur, cum ajută beutura la soldați și cum îi întărește la drum. Decumva vinarsul dă putere au gândit ei, — atunci se aducă lege, ca soldații deodată cu „*prifuntul*“ să capete regulat și câte o glajă de răchie. Și știți ce probă au făcut?

Au scos la „*izițir plaț*“ 40 de soldați aleși din trei companii, tot cei mai voinici și mai de frunte, unul ca unul, și mai umblați la drum. — l'au ales în două părți: 20 de o parte și 20 de alta, și i-au pus deodată la lucru greu și apoi să facă marșuri repezi și ostenitoare, dară pe ceas, zicând că, cei biruitori vor căpăta și o cinste frumoasă. — Inșă ofițerii, au tocmit așa treaba, că la 20 din ei le-au dat să beie vinars, — înainte de a începe proba, ca și cum ai da ovăs la cai, înainte de drumărit, — anume ca să vadă, *cum vor căpăta putere*, și cu cât i'or întrece pe ceialalți 20 soldați, cari n'au beut nimic?! Și ce credeți, că s'a întâmplat?

In *fărtaiul întâi* de ceas erau în frunte, *înainte*, tot cei cari au beut vinars, fiindcă beutura i-a ațîțat un pic, dară deaici încolo *au rămas departe înapoia* celorlalți, fiindcă răchia apoi i'a înmuiat de tot.

Peste câteva zile ofițerii au mai încercat odată tot cu acei soldați, dară acum au schimbat proba. Anume deastădată au căpătat vinars *ceialalți* 20 soldați, cari în rândul trecut nu beuseră nimic. Urmarea a fost, că acum *aceștia* au rămas pe jos, în urma celorlalți. Din asta au văzut ofițerii și cătanele, că betura nu ajută, nu întărește, ci mai curând slăbește pe om. —

De aceea, eu înțeleg tare bine și îmi dau bine sama cât de folositoare e și rânduiala Țarului muscănesc, care a oprit prin poruncă, să nu beie soldații lui vinars, cât ține războiul. Tot așa poruncă s'a dat și în alte țări. —

— »Să trăiești bădicule Trandafir, că bine mai grăiești«, zice Moș Trifon, care până acuma ascultă cu băgare de samă la o parte. »Dumnezeu îți deie bine!« —

Iar Ilie Capră din mijlecul drumului strigă: »Noa, oare ce zice la toate astea badea Buglan și Pălincș? — Eu din partea mea o spun să mă audă toți, că de câteori mă voi duce deacum încolo la lucru, voi bea în loc de vinars, câte un păhar de lapte. Nevasta mea Nastasia, trebuie să mi-l țină totdeauna gata. —

— »Om ești bade Ilie«, strigară toți. —

— »Dar oare de ce trag acum clopotul la biserică?«, — întreabă P. Pălincș.

— »Abună samă de lumie, — zise Ilie Capră — ca să mergem la vecernie«.

»Să mergem« ziseră ceialalți, și într'o clipă porniră cu toții către biserică, numai Moș-Precu sta năcjit lângă crișma goală. —

Z. Pop.

*

Este cineva, care să nu cunoască, ce minunat spune dl. Zaharie Pop despre beuturi și despre patima beției. Așa a spus'o și în nr. 1. al gazetei noastre, vorbind despre »crijma soră cu Românul«. Cu toate acestea am auzit, că multora nu le-au plăcut cele spuse de dânsul. Unora nu le-a plăcut, că vorbește mai mult în ris și glumă, — accia au zis, că glume și povești știu ei și fără a dá baii pe gazeta noastră; altora — unor cinstite femei — le-a căzut rău, că s'a vorbit și despre patima beției la femei. Leau supărat cuvintele din cântec: astăzi beată, mâne beată. Da, zic ele, suntem hete de amar de plâns și de lacrimi, nu de vinars. Decât să primim astfel de vorbe, cari ne batjocuresc, mai bine am scoate cu frigarea ochii celui ce le-a scris!

Of Dpamne, de ar putea zice toate femeile așa, bine ar fi. De ar fi toate femeile cu așa suflete curate și neoinovate, cum sunt cele ce s'au supărat pe noi. Dar vedeți lucrul nu stă așa. Câte femei cunoaștem, ale căror bărbați sângeră pe câmpul de luptă și ele acasă au ujtat să mai lăcrămeze după ei! Durere, sunt sate, unde în ziua, când femeile primesc ajutorul dela notar, se adună toate, se închid în crijmă, și trag petrecanie, cum rar s'a pomenit. Ca să nu mai pomenim și alte rătăcirii ale unor femei — durere, sunt multe lucruri rușinoase — e destul să vorbim de păcatele beției. Și dacă vorbim de femeile bețive, femeile cinstite și nevinovate nu se supere pe noi, ci pe acele ticăloase ființe, cari fac rușine numelui de femei.

Iar cumcă despre becuturi și beție vorbim mai mult în glume și în pilde, nu de a dreptul cu vorbe aspre: acea iarăș e ușor de înțeles. Noi vrem să fim ascultați de cei cu musca pe căciulă; apoi știți bine, că nu numai aspru, ci și blând, ca în glumă. rizând, poți spune omului în față adevărul. Știți, că și leacurile cele amare se îndulcesc și așa se dau pruncilor. Prin urmare nu bațiocură, nici povești fără rost, ci leacuri îndulcite sunt giumele și pildele noastre, numai cei-ce au urechi de auzit, să-le audă! Să le primească și să se lecuiască.

DORUȚUL MEU

Drag pușorul meu	Când caii or fi sătui
Bagă-mă în sinul tău	Tu să vii la mine 'n cui
Și mă du în Bobâlna	Că-i mult de când ne-am iubit
Ca să-mi stâmpăr inima.	De când satu-ai părăsit.
Du-mă dragă și pe mine	Și-acum ești în Bobâlna
Fă-mă lampă 'n grajd la tine	Săruta-ți-aș gura ta
Să mă aprinzi în toată seara	Săruta-ți-aș ai tău piept
Să se mire lumea-țara.	Și glasul ca de clanet.

Când începi să cânți cu foc
 Stă și soarele pe loc
 Stă soarele, stă și luna
 Săruta-ți-aș dragă gura.

Vasile.

Vinerea Patimilor.

Veniți creștinilor sub crucea lui Hristos! Veniți sub umbra crucii dela al șaselea până la al nouălea ceas, să vedem cum moare Dumnezeu nostru pentru ale noastre fărădelegi. Aici vom afla ce trebuie să știm, zicând cu apostolul »că nu am aflat a ști ceva întru voi fără numai pe Isus Hristos și pe acesta răstignit« (I. cor. 22.); aici vom învăța cine ne-a răscumpărat precum zice S. Petru: »știind, că nu cu aur sau cu argint care să strică v'ați izbăvit, ci cu scump sângele ca a unui miel nevinovat și nespurcat a lui Dumnezeu (I. Petru 18. 19.); și pe lângă acestea vom mai ști și aceia, »că pentru fărădelegile poporului meu s'a adus la moarte« (Isaia 53. 8.)

Acestea trei adevăruri învățate sub cruce, ne vor fi de mare, de nespus de mare folos.

Să vedem ce învățăm? Că Isus e răstignit pe cruce! Da, Dumnezeu întrupat din iubire față de noi, Dumnezeu, căruia milă ia fost de rătăcirea și păcatele noastre, a luat chip de serv, întru asemănare omenească făcându-se, despre care zice apostolul »Smeritu-s'a pe sine ascultător făcându-să până la moarte, iară moartea crucii, (Fil. 2. 8). pe acest Dumnezeu îl vedem pe lemn spânzurat.

Cine nu ști despre zbănuirea lui Isus la Pilat? Cine n-a auzit că după ce a fost încununat cu spini și îmbrăcat în haină mohorâtă i-s'a pus crucea în spate să și-o ducă El? Le știm cu toții, dar nu toți știm ce ne învață gemetele, sudorile, picăturile de sânge și zvârcolirile lui Isus de pe cruce! Tot geamătul în inima ta vrea să pătrundă creștinel! Toată sudoarea vrea să-ți strige în urechi: încetează cu fărădelegile, că pentru tine sufer, toată picătura de sânge inimei tale îți vorbește despre dragostea nemărginită ce o are Isus față de tine, și toată zvârcolirea din durerile morții Lui e o trudă ca să te poată scăpa de peire!

O Isuse! Deschidene ochii înțelegerii noastre și fă să pătrundem patimile tale spre folosul nostru! O Isuse! Fă să înțelegem glasul tău care ne zice: fule! Vezi lemnul acesta? Sărută-l, cinstește-l, cu lacrimi îl spală, — că acesta e mântuirea ta. Auzi suspinele mele? — fie-ți milă de tine și îndreaptă-ți viața! Vezi picurii de sânge vărsați — pentru tine aduc jertfa astal

Iată știința noastră! Să știm, că pentru noi, pentru mântuirea noastră e spânzurat pe cruce, pentru noi geme, pentru noi suspină, pentru noi sângerează și pentru noi trage de moarte și după trei ciasuri toat pentru noi își dă sufletul!

Nu cu aur, nici cu argint ne-am răscumpărat, ci cu sângele ca unui miel nevinovat și nespurcat a lui Dumnezeu»,

O cât a fost de curat sângele acesta, care astăzi să varsă pe lemn! O cât de nevinovat și prețios e sângele acesta, care stropește pământul blăstămat! O cât e de calduț și prețios sângele Mielului Isus, azi îl dă preț de răscumpărare! Ce însemnă asta? Însemnă, că Isus pentru noi și-a dat sângele. Cum l-a dat? Preț de răscumpărare! Ce va să zică asta? Că sângele lui e prețul nostru, adevăd noi suntem așa de scumpi înaintea lui Dumnezeu cât e de scump sângele Domnului!

Vino omule, și învață la umbra crucii să te prețuești pe tine și să știi că așa ești de scump înaintea Lui Dumnezeu, cât e de scump sângele cald și nevinovat a lui Isus Hristos. — Fii binecuvântată sfântă cruce, care mă înveți adevăruri așa de mângăitoare. — cine Te omoară Isus? Lasă-mă să-Ți pun întrebarea asta când stau împreună cu Maria și Ioan sub cruce, și-Ți privesc chinurile și patimile Tale. Cine Te omoară? Văd călăi, văd ostașii și arhirei cari toți Te dujmănesc, dar profetul Isaia zice despre Tine: »că pentru fărădelegile poporului meu s'a adus la moarte« Și drept are profetul! Nu călăi, ci fărădelegile, nu soldații ci păcatele nu arhirei ci blăstămățiile mele!

O Isuse! Cine va pătrunde taina patimilor Tale? Cine va ști să găcească mărimea flăcărilor de iubire din inima Ta față de noi, când fără să fim vrednici, plătești așa de scump prețul de răscumpărare pentru noi! —

Îți îmbrățișez Crucea, scumpul meu Isuse, Ți-o îmbrățișez cu drag și nu știu cum să-Ți mulțănesc pentru Jertfa ce o aduci!

Învăță-mă să Te iubesc, să mă închin Ție și să-Ți îmbrățișez crucea, și cu iubirea asta mă voi ferici, cu închinăciunile îmi voi ispăși păcatele și cu crucea Ta mă voi întări!

Vinerea Patimilor! Ce zi scumpă! zi cu litere de sânge însemnată, cu piroane țintuită, zi înfricoșată, zi de milă!

O Isuse, dă-mi să mă gândesc des la ziua asta și la restignirea Ta, să nu uit niciodată crucea și durerile Tale!

Ion Belu.

In Vinerea mare.

Plângă tot creștinul
Că azi e mare chinul
La fiu dumnezeesc
Pentru păcat lumesc.

Apoi iarăș la Pila
Îl vedem înturnat
Trudit și palmuit
Peste obraz lovit.

După marea cină
Isus mere în grădină
De unde fu legat
Prin luda blăstămat.

Desbrăcat de vesmânt
Altu-i dau mohorât
Cu toți-l chinuesc
Cu toți-l amărăsc.

Dus la Ana preot
Cu bătaii grele de tot.
Apoi la Caiafa vin
Iar cu bătaii și chin.

Tineri și bătrâni
Fac cununi de spini
Pe cap îi apasă
Sângele-i să varsă.

Îl bat îl palmuiesc
Toți strigă îl asupra
Toți vin al bajocori
Al bate, al chinul.

Trestie în mână-i dară
Spre hula ingenuchiară
Și-l numiau împărat
În jidovescul stat.

Bătut și vulnerat
S'au dus și la Pilat
Cu bătaii durere mare
În lacrimi suspinare.

Toți râdeau și strigau
În față îl scuipau
Pe când unii să apucă
Silesc crucea să-și ducă.

Pilat l'au întrebat
Ești la Judei împărat
Dar tace și suspină
Durerile închină.

Pe umăr sus io pun
Lui Isus celui bun
Și îl bat dureros
Și el cade pe jos.

La Irod, iar pornește
Acol' dacă sosește
Curge-i sânge pe cale
Lacrămile vale.

Așa pe el l'au dus
Pe Golgota sos
Unde fără de milă
Pe cruce îl restigniră.

Și nime nu vine
Ca să îl mângăie
Supărat și părăsit
De dureri zdrobit.

Bat cuie fără frică
Crucea sus o ridică
Cu oțet îl adapă
Cu sulita-l înțapă.

Sânge apă curg jos
Căci muriră Hristos
Pentru noi oameni
Atâtea suferi.

O, Isus prea curate
Ai răbdat pentru păcate
Să faci rescumpărare,
La mic și la mare.

Pământul de alui munți
Să cutremură atunci
Soarele s'a întunecat
Mulți morți au iuviat.

Sfărmând porțile sale
Ne-ai scos pe noi din jale
Din suflet te mărim
Ție Doamne îți mulțămim.

Topa-deșeartă.

Ionel Colceriu,
cantor-înv.

FECIOAREII!

La ușa îndurării Tale

Și veacuri trec și veacuri vin

Vin cete de popoară

Și totul o să moară:

Vin principii, regi și cerșitori,

Nu s principii, regi și cerșitori

Copii și fete în păr cu flori

Copii și fete în păr cu flori;

Și cu mărire te cinstesc

Plinindu să nădejdea lor

Și cu iubire te agrăesc:

Îți cântă cu mărire în cor:

— O Maică și Fecioară!

O Maică și Fecioară!

Ioan Belu.

Carte de rugăciuni.

Dar tot de-atunci de când s'a pornit războiul, s'a lășit peste tot locul o frumoasă vorbă despre Români, care ne face multă cinste și mândrie. S'a dovedit adecă despre Români, câtă credință au ei în Dumnezeu și cât de tare țin ei la biserică și la poruncile ei.

Și anume iată cum s'a cunoscut lucrul acesta: Români noștri purtându-se brav, au apărat cinstea steagului cu pajura împă-

ratalui și și-au făcut datorința până la cel din urmă picur de sânge. Au trecut, ca niște furtuni, prin ploile de gloanțe și prin toate cuptoarele iadului. Câți au rămas de prin prăpădul acela, au umplut spitalele. Dar purtarea lor încă nu a rămas ascunsă, ci s'a pornit din gură în gură, s'a scris în gazete, să știe lumea întreagă și să se minuneze. Mulți, foarte mulți, chiar și dintre streini, auzind și cetind lucrurile aceste s'au dus prin spitale să să cunoască anume pe Români. I-au bătut pe umeri, le-au spus vorbe de laudă, i-au întrebat de unde-s de loc și aproape de-a rândul i-au întrebat de nu au vre-o dorință, nu poftesc ceva?

Și ce credeți, ce-au poftit vitejii noștri? Vreun pumn de galbini? Medalii strălucitoare? Să li să scrie numele în cărți cu copcii de aur? Ori vre-o mâncare și beutură alersă? — Nu. Ei din toate acesre nu au poftit nimic! Ei au poftit din tot sufletul lor bun și curat o *carte de rugăciuni*. O carte în care să află rugăciuni de sara și dimineața, să afle tropare și irmoase; să cetească în ele și să li-se pară că-s acasă, vād pe părintele în altar, pe dieci în strane, să simțească aghiazma fumului de tămâie și să-și stâmpere inima. Iată ce au poftit ei! Și lucrul acesta pilduește foarte mult chiar și înaintea aceloră, cari nu ne știu limba și nu ne prea cunosc viața noastră de-acasă. În multe forme, alături de alte popoare, am fost socotiți tot în coadă, de astădată însă ne-am ridicat în frunte și înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

Cu adevărat parte bună și-au ales Românii noștri, când ei în loc de orice bun pământesc, mai întâiu poftesc o carte de rugăciuni. Cei cari se reîntorc doară din linia focului, sdrobiți trupește și sufletește, înainte de toate simțesc că au lipsă de multă liniște în suflet, *de multă mângăiere*. Și unde se poate afla oare mai multă mângăiere adevărată, decât în rugăciune, în șoaptele calde ale credinții, când omul stă de vorbă, povestește cu Dumnezeu însuși, i-se închină și i-se pleacă voii lui cu trup și suflet! Taina asta o simțesc Românii noștri și numai setea asta îi chinuește întorși de-acolo de unde-i focul mai mare. Iar cărțile de rugăciune sunt tocmai cele mai potrivite pentruca să-i reverse omului mângăiere în sufletul și inima lui copleșită de-atâta mărăciune în zilele aceste de groază și pierzare. Căci izvorul de mângăieri este rugăciunea; ea ne alină pojarul, ne dă tărie, ne înviorează. Ea este hrana nesecată pentru sufletele crzștinilor. Și

cartea de rugăciuni tocmai aci ne ajută: ne învață cum trebuie să ne rugăm bine și frumos; ne îndeamnă să fim evlavioși și cu frica lui Dumnezeu; ne apropie de biserică și ne deschide calea mântuirii.

În vremile mai nouă însă, când blăstămățiile omenești au crescut atâta, încât scot limba pe toate drumurile, uu-i mirare dacă spunem, că astăzi nici cărțile de rugăciune n'au rămas neatinsse de degetul lui Iuda. De aceea să fim cu grije, căci sunt cărți de rugăciune *bune* și sunt cărți de rugăciune *rele*. Iar aceste din urmă, picând chiar și în mâna unui creștin dintre cei mai buni, ușor îl pot duce în rătăcire, în cale de ispită. Căci precum nu putem mânca orice fără să nu ne tulburăm săeătatea tru-pească, așa nici sufletul nu-i putem da orice hrană, fără de-a nu-i primejdi viața. Așadar încă odată: să fim cu mare grije, când ne pică în mână o carte de rugăciuni, ori când vrem să ne târguim înși-ne dela vreun negustor *Nici odată să nu-i pipăim slovele până nu ne-am convins, că aceea e o carte de rugăciuni bună*. Dacă nu ne putem convinge înșine să batem la ușa *părintelui*, ori să întrebăm pe pveun alt om pricepător și numai după aceea să o purtăm cu noi și să o ținem în casă.

Românii noștri deci de prin spitale și de pe toate locurile în locul întâiu să poftescă și pe mai departe cărți de rugăciune.

Cereți cu toții, purtați-le în sân, lângă inimă, păstrați-le în casă după icoană. Cereți cărți de rugăciune, dar numai cărți de rugăciune, dar numai cărți de rugăciune bune, cu degetul Vlădicilor noștri pe ele, care mărturisește că în acele se cuprind învățături adevărate, după legea noastră românească și după credința noastră moștenită din strămoși.

Cartea de rugăciuni îndreaptă pe oameni spre bine, le înmoaie inima, le întărește credința, le arată des calea spre biserică, îi apropie de Dumnezeu, de noroa și de viață...

— Iată ce comoară este o carte de rugăciuni!

Budapesta.

Teodor Murășanu,
teolog.

Tuturor cetitorilor noștri le dorim sărbători vesele și fericite!

Redactor responsabil: Dr. Nicolae Brnzeu.